

NĀC

Nenocietiniet šodien savu sirdi,
bet ieklausieties Kunga balsī!

(pirmsevaņģēlija dziedājums)

Nr. 1 (83)
FEBRUĀRIS
2015

Kurzesmes Katoļu diecēzes informatīvs laikraksts

ĻAUT DIEVAM DARBOTIES

Kristīgā dzīve ir dzīve Kristū. Vienlaicīgi tā ir liela Dieva žēlastība, dāvana un noslēpums. Daudz par ticību var uzzināt un pat iemācīties, tomēr kristīgā dzīve ir jāmācās vienmēr, to nevar apgūt vienu reizi uz visu mūžu. Katra diena ir kā jauns un neatkārtojams posms, kas seko viens otram, tomēr katra ir īpaša. Līdzīgi ir ar laika posmiem. Svētā Baznīcas liturģijā *atsedz* visu Kristus noslēpumu, un to dara visa gada garumā – sākot ar Kunga iemiesošanos un piedzimšanu, līdz pat debesīs uzņemšanai, Svētā Gara nosūtīšanai un Kunga atnākšanas gaidīšanai. Katram liturģiskā gada posmam ir sava nozīme un nepieciešamība. Kristīgā dzīve nav tikai Betlēmes prieks un miers vai Kristus sāpju un ciešanu pārdomas, vai stāsti par Kristus brīnumiem, vai mācība, kuru klausītāji raksturo kā „runu, kas ir grūta”. Baznīca – Māte ved savus bērnus uz pilnīgu vienotību ar Kungu, katru gadu no jauna izdzīvojot un svinot tos pašus laika posmus un svētkus un ar tiem saskaņojot daudzas citas dievbijības formas.

Pēc neilga laika sāksies Lielais gavēnis, kas ir kā sagatavošanas laiks lielākiem svētkiem – Kunga augšāmcelšanās svētkiem un visam Lieldienu laikam līdz pat Svētā Gara nosūtīšanas svētdienai. Tas kristīgajā dzīvē nav nejauši un bez nozīmes, ka abi šie liturģiskie posmi ilgst nedaudz vairāk par trim mēnešiem – visa gada ceturtdaļa.

Kristīgā dzīve ir dzīve Dievā, „Viņā mēs dzīvojam un rosāmies, un esam”; esam kristīti Dieva Vārdā, tas ir, „iegremdēti” Jēzū, Viņa nāves un augšāmcelšanās noslēpumā. Par kristīgo dzīvi brīžiem varam dzirdēt, ka tā ir dzīve kopā ar Dievu. Jā, bet vārdam „kopā” ir īpaša nozīme, kas nenorāda tikai uz to, ka tuvojamiem Dievam, esam Viņam blakus, pat ļoti tuvu. Kristīgās dzīves „kopā” nozīmē „Dievā”. Un tas ir liels Dieva mīlestības noslēpums, ko esam aicināti atklāt un kurā mūs iaved Svētais Gars.

Ir svarīgi arvien no jauna apzināties, ka kristība nav vienīgi ārējs notikums, bet vispirms tā ir iekšēja izvēle, kas attiecas uz visu dzīvi, ka tā ir atteikšanās no ļaunā gara un grēka, lai dzīvotu Dieva bērna dzīvi. Kristības sakramentā cilvēks „ieiet”

**Ticīgais, kurš
gavēnī dedzīgāk
klausās Dieva
vārdu un velta
laiku lūgšanai,
mācās svinēt
Lieldienu
noslēpumu**

Kristus nāvē un „mirst” grēkam, lai kopā ar Jēzu augšāmceltos dzīvei Dievā.

Ir svarīgi ņemt vērā, ka Lieldienu vigīlijā, kas tiek svinēta naktī (nāves simbols) no Lielās sestdienas uz Lieldienu svētdienu, pēc gaismas un Dieva vārda liturģijas ir kristības liturģija un, pat ja tās laikā neviens nesaņem Kristības sakramentu, tomēr visi atjauno kristības solījumus. Tad seko Euharistiskā liturģija – kristības ir kā vārti, kas iaved vienotībā ar Kristu, kas vispilnīgāk izpaužas Svētajā Komūnijā.

Lielā gavēņa laiks ir arī „katehumenu laiks” – pēdējais posms tiem, kas lūdz un gatavojas saņemt Kristības sakramentu. Visi ticīgie šajā laikā gavēnī un lūgšanās vienojas ar katehumeniem un viņus atbalsta, lūdzot Dievam ne tikai kristības žēlastību, bet arī žēlastību pastāvēt un augt ticībā.

Kristība neatbrīvo no kārdinājumiem, vienotība ar Kungu stiprina

un palīdz cīņā ar ļauno garu, tomēr paliek vajības un noslieces uz grēku kā pirmdzimtā grēka sekas. Pēc kristības ir nepieciešams nemītīgas atgriešanās gars.

Lielā gavēņa liturģiskais laiks bieži vien asociējas ar Kunga gavēni, Viņa ciešanām un nāvi, kas ir saistīts ar to, ka šajā laikā biežāk to pārdomājam Krustaceļa lūgšanā vai dziedot ”Rūgtās asaras”. Tomēr, kā norāda Baznīca, Lielā gavēņa laikam ir divas dimensijas: kristības, atceroties vai gatavojoties šim sakramentam, un gandarīšanas (Konstitūcija par Svēto liturģiju, 109.) Ticīgais, kas šajā laikā dedzīgāk klausās Dieva vārdu un velta laiku lūgšanai, mācās svinēt Lieldienu noslēpumu.

Kristības dimensija aicina biežāk atcerēties saņemto Kristības sakramentu, pateikties un apzināties, ka tā vienmēr paliek liela dāvana, kas būtiski izmaina un ietekmē mūsu dzīvi.

Lielā gavēņa laiks ar savu gandarīšanas dimensiju ir aicinājums visiem Baznīcas bērniem gandarīt par grēkiem un no tiem atgriezties. Tas ir pamudinājums apzināties, ka katrs grēks bojā ne tikai ticīgā attiecības ar Dievu, bet tam ir arī sabiedriskas sekas. Grēks bojā arī grēcinieka attiecības ar citiem cilvēkiem un ar visu Baznīcu. Līdz ar to īsta gandarīšana vispirms nozīmē ienīst grēku, jo tas apvairo Dievu. Gandarīšanas darbā liela loma ir Baznīcai, tajā ir nepieciešama lūgšana par grēciniekiem – grēcinieks, kas atgriežas, tiek stiprināts arī ar Baznīcas lūgšanu. Lielā gavēņa gandarīšanas darbs nav tikai iekšējs un personīgs, bet tam ir arī ārēja un publiska dimensija. Daudzi ir pieraduši piedalīties Svētajā Misē, bet ir slavējami novērtēt un īpaši gavēņa laikā piedalīties arī gandarīšanas dievkalpojumos.

Galu galā Lielā gavēņa gandarīšanas dimensija ved uz sakramentālo grēksūdzi, kurā grēcinieks izlīgst ar Dievu un Baznīcu, caur „gandarīšanas asarām” mirst grēkam, lai no jauna vienotos ar Dievu, apliecinātu savu ticību – atjaunojot kristības solījumus, tiktu stiprināts ar Kristus Miesu Svētajā Euharistijā un tādā veidā būt atvērtāks Svētajam Garam.

Var sacīt, ka Lielā gavēņa laiks ir aicinājums *ieiet* sevī, svētajā klusumā, kurā runā un darbojas Dievs. Vispirms Viņš darbojas mūsos, lai pēc tam caur mums darbotos pasaulē. Šķiet, ka bieži šo Dieva darbību grības aizvieto ar savu darbību, pat izvirzot labus un svētīgus mērķus. Tomēr tas ir ļoti svarīgi – ļaut Dievam, kas darbojas, būt pirmajam, jo Viņš ir tas, kurš palīdz atklāt kristīgās dzīves būtību un skaistumu.

Priesteris
Mariušs Kempa

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. *Terra Mariana*
800 gadu Jubileja

3.lpp. J. Salijs par citu
tiesāšanu

4.lpp. ”Svētā Jāzepa vīri”
darbībā

5.lpp. Tēvs Oskars OP par
savu aicinājumu

6.lpp. Biedrība
”Mārtiņmāja”

8.lpp. Liepājas diecēzes
ziņas

Terra Mariana 800 gadu Jubileja

1215. gadā pāvesta Inocenta III sasauktā Laterāna IV koncila laikā jaunkristītā Livonijas zeme tika pasludināta par *Terra Mariana* jeb Dievmātes zemi. 800 gadu laikā ir notikušas daudzas izmaiņas Eiropas un pasaules kartē, tomēr mēs nevaram sevi atraut no vēsturiskajām saknēm, kas ir veidojušas vērtības, kādas mums ir šodien.

2018. gadā Latvijas valsts atzīmēs 100 gadu pastāvēšanu. Šie divi atskaites punkti aicina mūs pārdomāt, kurp mēs ejam un kas vēlamies būt. Izvērtēt, kādu ceļa gabalu esam nogājuši, ko varam uzskatīt par paliekošu bagātību, bet pats galvenais – kurp vēlamies doties tālāk.

Kristietības divās tūkstošgadēs neskaitāmas tautas, tostarp mūsu senči, ir saņēmuši ticības žēlastību un likuši šai ticībai uzdzīvot savā ikdienas dzīvē. Katras tautas reliģiozitātē var saskatīt veidu, kā pieņemtā ticība iemiesojusies kultūrā, tikusi sludināta, saprasta, izdzīvota un nodota tālāk. Tomēr ir kāda būtiska atšķirība starp tām tautām, kas saglabājas, un tām, kas iznīka. Tā ir atvērtība Labajai Vēstij. *Terra Mariana* jeb Livonijas konfederācija ir daudzu gadu simtu liecība tam, ka esam cieši saistīti ar Eiropas civilizācijas kultūrtelpu.

Latvijai ir vajadzīga noteikta identitāte pasaules kartē, kur līdzās kristīgām un latviskām vērtībām pastāv kopēja valstiskā apziņa. *Terra Mariana* Jubilejas gads sakrīt ar nozīmīgu notikumu mūsu atjaunotās valsts vēsturē – pirmo reizi Latvija vadīs prezidentūru Eiropas Padomē. Ja ar bažām vērojam Eiropā pieaugošo liberālismu, un daži to izmanto, lai mūs attālinātu no Eiropas idejas, tad jāsaprot, ka Eiropa būs tāda, kādu mēs to veidosim, arī kā latvieši.

Terra Mariana Jubilejas gads – tā ir laba iespēja atgādināt sev arī atvērtības un izlīguma aktualitāti.

Latvijā, kurai vēsturiski raksturīga multi-etniska un multikonfesionāla sabiedrība, tradicionālās konfesijas var kalpot par nozīmīgu faktoru vienotības un miera stabilizācijai valstī. Cilvēkus šķēļ ne tik daudz kultūras atšķirības vai vēstures interpretācijas, cik fakts, vai tie savā dzīvē vadās pēc Evaņģēlija vai nē. Laikā, kad daudzviet pasaulē un arī mūsu reģiona kaimiņos atkal risinās karš un konflikts, vēl jo vairāk apzināsimies, ka miers ir Dieva

dāvana un uzdevums.

Terra Mariana Jubilejas gads ir pamudinājums saskatīt garīgās dimensijas būtisko lomu katras tautas un indivīda attīstībā un izaugsmē. Jubilejas gads – tas ir aicinājums “doties dziļāk” (sal. Lk 5,4) garīgajos meklējumos un dvēseles ilgu un vajadzību apzināšanā. Šodienas steidzīgais dzīves ritms nemitīgi mūs dzen uz priekšu, tas liek darboties aizvien efektīvāk un

***Terra Mariana* Jubilejas gads ir pamudinājums saskatīt garīgās dimensijas būtisko lomu katras tautas un indivīda attīstībā un izaugsmē.**

produktīvāk, neatstājot laiku pārdomām, vai tam visam ir kāda paliekoša nozīme. Cilvēks var būt patiesi laimīgs tikai tad, ja viņa dzīvei ir garīgs mērķis, kuru atklājam lūgšanā, Svētajos Rakstos, sakramentālajā dzīvē. Tad viņa ticība kļūst redzama arī ikdienā – lēmumos, rīcībā un attieksmē.

Terra Mariana Jubileja nav iespējama bez Dievmātes klātbūtnes, kuras vārdu mūsu zeme nes nu jau 800 gadus. Latvijas nelielajā teritorijā ir

daudzas Jaunavas Marijas godam veltītas svētvietas – Aglona, Skaistkalne, Sarkaņi un citas. Jubilejas gads ir aicinājums doties ceļā – svēceļot uz vietām, kur ir sakņojusies mūsu tautas ticība, piemēram, uz svētā Meinarda salu Ikšķilē. Latvijas un kaimiņvalstu kristiešiem īpaša ir Aglonas svētvietā, kas pirms divdesmit gadiem tika pasludināta par starptautiskas nozīmes svētvietu. Ik gadus tā pulcē neskaitāmus tuvmā un svešatnē dzīvojošus mūsu zemes dēlus un meitas. Jubilejas gada ietvaros svēceļojums pie Jēzus Mātes Aglonā būs īpašs žēlastību laiks.

Jubilejas gads saistās ar atlaidu piešķiršanu. 2015. gadā, ko pāvests Francisks ir veltījis konsekrēto personu identitātei un misijai, pilnas atlaidas ir iespējams saņemt baznīcās, kuras aprūpē Ordeņu un Kongregāciju locekļi. Rīgas arhidiecēzē tās ir Sv. Alberta baznīca, Sv. Jāzepa baznīca un Sv. Marijas Magdalēnas baznīca Rīgā, kā arī Bezvainīgās Jaunavas Marijas baznīca Olainē.

Rēzeknes-Aglonas diecēzē: Daugavpils Jēzus Sirds baznīca, Rēzeknes Sāpju Dievmātes baznīca, Viļakas Vissv. Jēzus Sirds baznīca un Viļānu Sv. Erceņģeļa

Miķeļa baznīca, Jelgavas diecēzē – Skaistkalnes Sv. Jaunavas Marijas debesīs uzņemšanas baznīca, Liepājas diecēzē – Liepājas sv. Dominika baznīca, Ventspils sv. Krusta baznīca un Kuldīgas Vissvētākās Trīsvienības baznīca. Šīs atlaidas ir iegūstamas līdz 2016. gada 2. februārim, un tās var vēltīt sev vai dvēselēm šķīstītavā. Atlaidu iegūšanai ir jāizpilda ierastie nosacījumi – sakramentāla grēksūdze, svētā Komūnija un lūgšana pāvesta

nodomos (*Kunga lūgšana, Ticības apliecinājums* un kāda lūgšana Jaunavas Marijas godam), kā arī pēc savām iespējām piedaloties šim gadam veltītajos pasākumos Romā vai vietējā Baznīcā, dievbijīgi apmeklējot diecēzes katedrāli vai citu diecēzes bīskapa noteiktu svētvietu, klostera baznīcu vai klauzūras klostera kapelu, lai tur piedalītos kopīgā Stundu liturģijas lūgšanā. Saistībā ar *Terra Mariana* Jubileju, Latvijas bīskapu konference ir noteikusi, ka visa jubilejas gada garumā daļējas atlaidas ir iespējams saņemt, apmeklējot diecēžu katedrāles vai Aglonas baziliku un izpildot atlaidu saņemšanas nosacījumus.

Latvijas tauta, kuras zemei ir dots šis īpašais vārds – *Terra Mariana* –, ir aicināta vienmēr palikt uzticīga vērtībām un principiem, kurus ir ienesuši pirmie Kristus liecinieki. Kristīgās vērtības ir svarīgas ne tikai katras personas dzīvē, bet tās ir arī valsts stipruma pamats. Garīgai atmodai, ģimenei, ticībai, zināšanām ir jākļūst par mūsu pamatvērtībām gan sagaidot *Terra Mariana* 800 gadi, gan mūsu valsts 100 gadi pēc dažiem gadiem. Tas ir mūsu pienākums – stiprināt savu ticību, lai Dievs ir ar mūsu valsti un tautu.

Aicinām katru no jums, un visus labas gribas cilvēkus aktīvi piedalīties *Terra Mariana* gadam veltītajos pasākumos, kas risināsies visā Latvijā, lai no jauna atklātu un nostiprinātu Latvijas piederību savām kristīgajām saknēm un vēsturiskajam aicinājumam, ko tai ir uzticējies Dievs.

Novēlot Dieva svētību *Terra Mariana* Jubilejas gadā, Rīgas arhidiecēzes arhibīskaps – metropolīts + **Zbignevs Stankevičs** Rēzeknes-Aglonas diecēzes bīskaps + **Jānis Bulis** Liepājas diecēzes bīskaps + **Viktors Stulpins** Jelgavas diecēzes bīskaps + **Edvards Pavlovskis**

Nemetiet pērles cūkām

Ši ir ļoti izteismīga metafora: „Nemetiet pērles cūkām!” Tajā neiedziļinoties pamatīgāk, rodas maldīgs iespaids, ka ir pretruna ar Evaņģēlijam tik raksturīgo tendenci nopelt grēku, bet ne pašu grēcinieku. Vēl jo vairāk – Jēzus šos vārdus ir izteicis tajā pašā pamācībā, kurā atrodams sekojošs atgādinājums: „Netiesāji, un jūs netiksiet tiesāti.” (Mt 7,1-6) Vai šis divas pamācības nav savstarpējā pretrunā?

Vispirms īsumā pārdomāsim to, kas ir izteikts vārdos: „Netiesāji, un jūs netiksiet tiesāti.” (Mt 7,1) Baznīca vienmēr šajos vārdos ir saskatījusi divus brīdinājumus un vienu aicinājumu.

Pirmais brīdinājums ir par cita cilvēka iekšējā nodoma vērtēšanu. Fakts, ka kāds cilvēks tramvajā neizkompostē talonu, vēl nenozīmē, ka viņam ir nodoms braukt par zaķi: šim cilvēkam var būt ir mēnešbiļete vai arī viņš ir izklaidīgs un kontroles gadījumā par to viņam nāksies sāļiti samaksāt.

Otrais brīdinājums: tiesājot cilvēka rīcību, netiesā pašu cilvēku. Fakts, ka tavam vīram nav laika bērniem, nedod tiesības viņam pārmest, ka viņam nerūp bērni. Ar šādu pārmetumu tu viņu tikai ievainosi un apgrūtināsi viņa spēju pamanīt, ka tev patiešām ļoti rūp tas, ka viņš atstāj novārtā savus bērnus. Ja kāds pārkāpj laulību, tad ir skaidrs, ka viņš pieļauj ļoti lielu ļaunumu, bet tiesājot ļauno rīcību, netiesā pašu cilvēku, jo tādējādi vari apgrūtināt viņa atjēgšanos. Pat ja kāds ir nogalinājis cilvēku, tad citi viņu drīkst notiesāt un sodīt tikai par viņa rīcību, jo vienīgi Dievs zina visu patiesību par šo cilvēku.

Vārdus „netiesāji, lai jūs netiktu tiesāti” būtiski palīdz saprast Kristus piezīmi, kas seko turpinājumā, ka mums ir tieksme tiesāt citus pēc cita mēra, nekā sevi pašus: pie sevis mēs nepamanām *baļķi*, bet citos cilvēkos mūs kaitina pat *skabarga*. Tātad Kristus vārdi „netiesāji” nozīmē netiesāt cietsirdīgi citu cilvēku. Kad izsaki spriedumu par kādu cilvēku, tad centies to darīt ar tādu iecietību un labvēlību, ar kādu pats gribētu tikt citu cilvēku tiesāts.

Noteikti ir jāatmet tādi skaidrojumi, saskaņā ar kuriem vārdi „netiesāji, lai jūs netiktu tiesāti” aicinātu nostājam, kas nesaskan ar tuvākmīlestības

bausli. Nekas nav tik svešs Kristus mācībai kā būt vienaldzīgam pret ļaunumu, kurā pastāv mans tuvākais. Taču pats Kristus mums ir atstājis brālīga aizrādījuma principus (Mt 18,15–17). Reizēm aiz mīlestības pret cilvēkiem Kristus runāja ļoti asi, bet, kad vairs nebija iespējams kādu uzrunāt, tad viņš ķērās pie pēdējā līdzekļa, kaut kā mēģinot sasniegt nocietinātu sirdi (skat. Mt 23,13–39).

Tomēr galveno uzmanību es gribētu veltīt vārdiem, kas noslēdz šo īso pamācību kopumu: „Nedodiet svētumu suņiem un nemetiet pērles cūkām, ka viņas kādreiz tās nesamītu kājām un atgriezušās jūs nesaplosītu!” (Mt 7,6).

Tieši saskaņā ar šo savu mācību rīkojās Kristus tad, kad nostājās Heroda priekšā: „Bet Herods, ieraudzījis Jēzu, ļoti priecājās, jo tas no seniem laikiem

Sīr 22,9-10). Lūk, ja kāds domā, ka viņā nav nekā no *sasistā trauka* un ka Dieva patiesība vienmēr nonāk pie viņa... nu ko, varam viņu tikai apsveikt ar labu pašsajūtu.

Nabadzīgāks par muļķi laikam ir tikai izsmējējs, kas izsmej vissvarīgāko. Tomēr cilvēki neiedalās gudrajos un muļķos, vai dievbijīgajos un izsmējējos. Diemžēl muļķības un bezdievības nostāja var ilgāku vai īsāku laiku pārņemt katru no mums – tad mēs kļūstam nespējīgi sadzirdēt patiesību, vai pat sākam izrādīt agresivitāti pret tiem, kuri sludina patiesību vai par to liecina. „Kas bezkauņu rāj, tas dabū negodu, kas ļaundari pamāca, tam – paļas. Nemāci bezkauņu, jo tas nīdīs tevi, pamāci taisno, un tas mīlēs tevi.” (Sak 9,7–8). Lūk, šāda veida Svēto

1800 gadiem) – izteikumus.

Uzrunājot dalībniekus diskusijā ar Heraklītu, Origenis saka: „Pie jums, klausītāji, vērsos ar lūgumu, lai jūs nedotu iemeslu tam, ka kāds mani apsūdzētu, ka es izšķiežu pērles, kuras vēlos šeit savākt. (...) Jo, ja es dārgās pērles, kas iegūtas grūtībās un nomoda naktīs, metu dvēselēm, kas mīl miesīgas baudas un vērtās miesīguma dubļos, kā arī nešķīstībā, tad arī uz mani attiecas šis salīdzinājums, ka es metu pērles cūkām. (...) Tātad es jūs karsti lūdzu: pārveidojieties! No jums pašiem ir atkarīga šī pārveidošanās: atmetiet cūkas tēlu, kas ir nešķīstas dvēseles tēls, atmetiet arī suņa tēlu, kas apzīmē cilvēku, kurš ap sevi ceļ troksni, kašķējas un ir ļaunprātīgs savā valodā.” (“Diskusija ar Heraklītu” 12n)

Reizēm Origenis ir izteicis bailes par Dieva vārda sludināšanu bezjēdzīgā

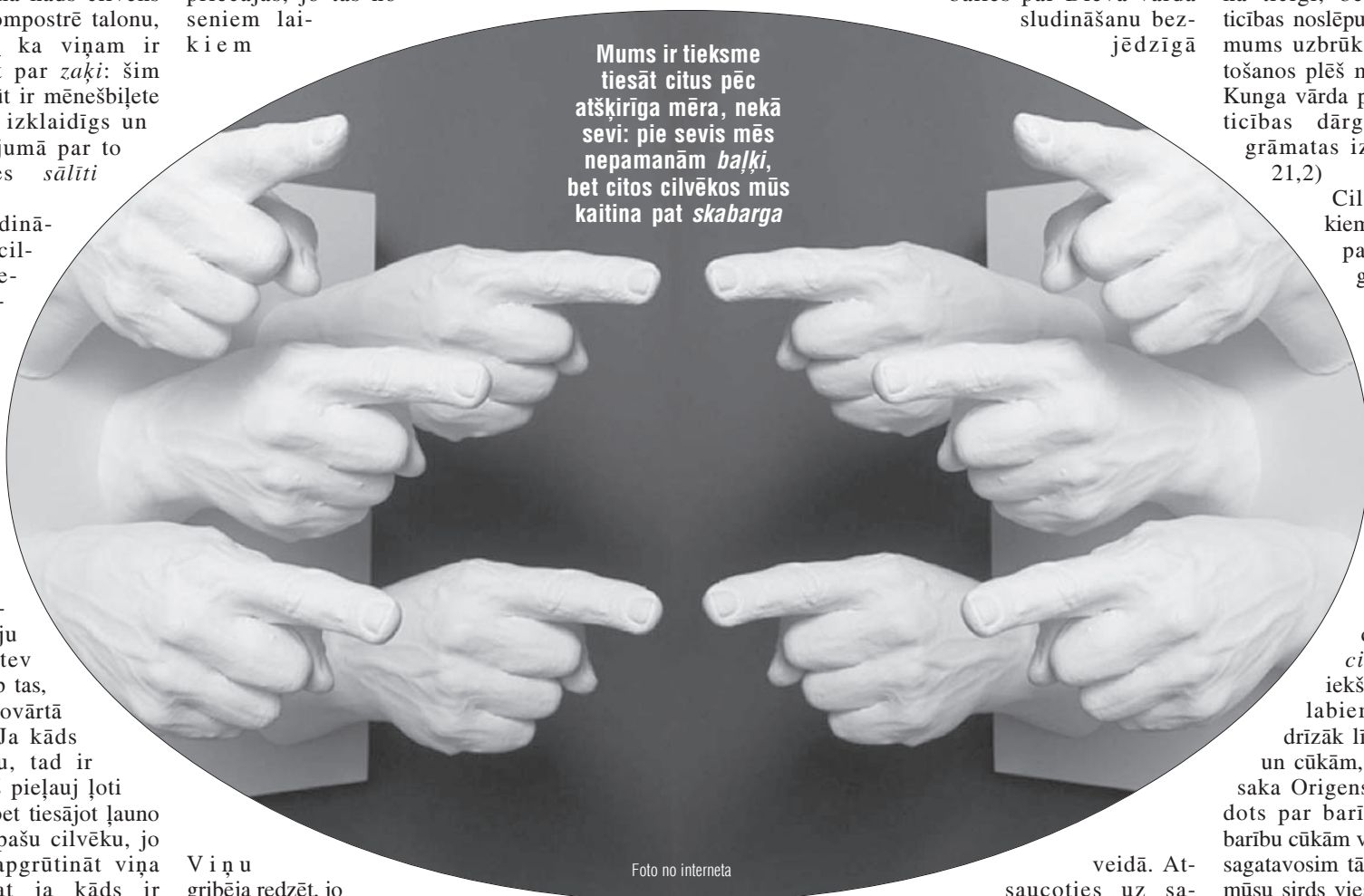
negodīguma barībai? Vai nebūtu labāk, ka tādiem cilvēkiem tikai tad atklātos Dieva mācība, kad viņi sajutis ļaunuma pārsātinātību un riebumu pret netīrību, kurā šobrīd atrod labpatiku: lai suņiem netiktu dots tas, kas ir svēts, nedz arī cūkām mestu pērles, jo tās samīdīs kājām, un turklāt lai tie, kas atgriezušies, nepakristu un necīnītos pret tiem, kuri viņiem sludina Dieva vārdu?” (“Par principiem” 3,1,17)

Līdzīgā veidā Origenis savus klausītājus brīdina no křišanas herēzē – maldū mācībā. Origenis ir pieminējis kādu Kanaānas tautas nosaukumu – jebuzitus –, šis vārds it kā nozīmē „tie, kuri mīda”. „Pārdomāsim to, kas Baznīcā ir „tie, kuri mīda”. (...) Tie ir tie cilvēki, kuri klausās Dieva vārdu, esot necienīgi, bet pēc tā sadzirdēšanas neaiziet kā neticīgi, nedz arī paliek ar mums kā ticīgi, bet, uzzinot mūsu ticības noslēpumus, apgriežas un mums uzbrūk, un ar savu pretošanos plēš mūsu sirdis, mīdot Kunga vārda pērles un apraipot ticības dārgumus.” (“Jozus grāmatas izklāsts” homilija 21,2)

Cilvēks no dzīvniekiem atšķiras ar to, ka, pabarots pie Dieva galda, var pats – un pat viņam vajadzētu to darīt – aicināt Dievu pie sava galda. Dievu mēs varam *cienāt* ar to visu, kas izriet no mūsu sakārtotās pievēršanās labajam. Ja mēs klausāmies Dieva vārdu, bet necenšamies Dievu *cienāt* ar mūsu iekšējo sakārtotību un labiem darbiem, tad drīzāk līdzināties suņiem un cūkām, nekā cilvēkiem – saka Origenis. „To, kas mums dots par barību, nedosim par barību cūkām vai suņiem, bet sevi sagatavosim tādu barību, ar kuru mūsu sirds viesmīlībā var cienīgi pieņemt Vārdu un Dieva Dēlu, kas nāk pie mums kopā ar savu Tēvu un vēlas mūsos būt Svētajā Garā – mums vajadzētu kļūt par Viņa svētnīcu, pateicoties svētdarīšanai un svēttapšanai.” (“Radišanas grāmatas izklāsts”, homilija 1,17)

Īsi sakot, ja Evaņģēlija mācība mūs pamudina mīlestībai, tad droši var apgalvot, ka mēs to esam sapratuši pareizi. Bet, ja tā mūs pamudina arī tiesāšanai, tad lai tā ir tikai ļauno darbu vai nostāju tiesāšana, bet nekad nav konkrētu cilvēku tiesāšana. Ja kāds Evaņģēlijā atrastu attaisnojumu sevis paaugstināšanai pār citiem vai otra cilvēka nīcināšanai, tas lai zina, ka Evaņģēliju ir sapratis maldīgi.

No poļu valodas tulkojis
priesteris
Oskars Jablonskis OP

Mums ir tieksme tiesāt citus pēc atšķirīga mēra, nekā sevi: pie sevis mēs nepamanām *baļķi*, bet citos cilvēkos mūs kaitina pat *skabarga*

Foto no interneta

Viņū gribēja redzēt, jo daudz par Viņu bija dzirdējis un cerēja no Viņa redzēt kādu brīnumu. Un tas daudz vārdiem Viņu izjautāja, bet Viņš tam nekā neatbildēja.” (Lk 23,8–9). Savukārt Pilāta priekšā Jēzus neatbildēja arī uz jautājumu: „Kas ir patiesība?” (Jņ 18,38)

Pievērsīsim uzmanību tam, ka Kristus rīcībā nav pat ēnas no nīcinājuma pret Herodu vai Pilātu. Viņa klusēšana izriet no cieņas pret patiesību. Nevajadzētu runāt par lielām lietām cilvēkiem, kuriem tās ir vienaldzīgas.

Par to jau bija zināms Vecajā derībā. „Ar muļķi runāt – to ne, tavus vārdus šis nonīevās!” (Sak 23,9). Bet jāzina, ka Bībeles valodā „muļķis” ir tas, kuru neinteresē vissvarīgākais. Tādēļ dot patiesību muļķim ir tāpat kā līmēt saplīsuša trauka lauskas vai mācīt kādu, kurš ir aizmidzis (sal.

Rakstu izteikumi var attiekties uz mums vēl citādāk. Katram var gadīties, ka patiesība *dur acīs* – ne tikai patiesība par kādu kaunpilnu epizodi no manas dzīves, bet arī kāda vispārēja patiesība, kas ietverta Dieva baušļos. Un katru no mums var pārņemt bezdievīgas dusmas uz šo patiesību un tās paudēju.

Interesanti, ka Baznīcas tēvi teikumu par pērlēm, kas nomestas cūkām, daudz biežāk attiecināja uz mums katoļiem, nekā uz kādiem bezdievjiem vai herētiķiem (“herētiķis” saskaņā ar grieķu valodas etimoloģiju, ir cilvēks, kurš negrib pieņemt dievišķo patiesību tādu, kāda tā ir, bet cenšas to veidot pēc sava prāta). No šāda skatpunkta aplūkosim tikai vienu – Origēna (teologs, kurš dzīvoja pirms apmēram

veidā. Atsaucoties uz salīdzinājumu no Ezehiēla grāmatas (13,10–16), viņš saka, ka Dievs mūs ir apdāvinājis ar savu vārdu, lai mēs ar tā spēku atjaunotu svētnīcas grūstošos mūrus. Toties mēs tā vietā, lai atjaunotu mūrus, mēģinām noklāt ar apmetumu to, kas brūk. Skaidrojot Radišanas grāmatas tekstu (homilija 10,1), Origenis raksta: „Pat tad, kad jūs esat baznīcā, jūs neizrādāt dedzību un pagriežat muguru Dieva vārdam un dievišķajiem tekstiem. (...) Vai es drīkstu Dieva vārda pērles mest kurlajiem un nelabvēļiem?”

Bet lūk, kādā veidā Origenis vēlas pasargāt atgriezušos cilvēkus no jau iegūtā dārguma pazaudēšanas: „Kas nākotnē var būt zāles cilvēkiem, kuri pēc nešķīstās un netīrās ļaunuma barības pagaršoja tikuma baudu un izjuta tā saldumu, bet atkal pievērsās indīgai un nāvējošai

"Svētā Jāzepa vīri" darbībā

Vīru nometnē Suntažos Svētās Mises laikā, gatavojoties saņemt Svēto Komūniju

Foto: www.jazepaviri.lv

Starptautiskā organizācija "Svētā Jāzepa vīri" (angļu val. "Men of St. Joseph International" – MOSJI) ir veltīta svētajam Jāzepam, Jēzus audzītēvam un visu kristiešu, īpaši, vīriešu paraugam. Šī kalpošana tapusi, pateicoties vēlmei dalīties ar citiem katoļu vīriem *augļos*, kas piedzīvoti un saņemti Romas katoliskajā Baznīcā un Harizmātiskās atjaunotnes kustībā. Tā ir atbilde uz Jēzus teikto: „Bez maksas esat saņēmuši, bez maksas dodiet!” (Mt 10,8)

"Svētā Jāzepa vīru" rindās ir aicināts ikviens katoļu vīrietis, lai veidotu personiskas attiecības ar Jēzu Kristu un dzīvotu Svētā Gara spēka piepildītu dzīvi. Šī katoliskā apvienība apvieno vīriešus, viņus iedrošinot pārveidoties kā indivīdiem, brāļiem, tēviem un draudzes locekļiem, dzīvojot saskaņā ar Dieva vārdu.

Raimonds Burakēvičs – vīru kalpošanas iniciators un koordinators Latvijā. Savu kristīgo ticību praktizē Rīgas Kristus Karaļa draudzē, savā ģimenē, kurā aug trīs bērni, un darba pienākumos, vadot apavu darbnīcu.

Lūdzu, pastāstiet, kā izveidojās "Svētā Jāzepa vīru" grupa un kā jūs tajā iesaistījāties?

Raimonds: Vīru grupa

Foto: pr. Marcins Vozņaks

Agris Želvis (no kreisās), Raimonds Burakēvičs, priesteris Marcins Vozņaks un Māris Broks vīru grupu līderu konferencē Polijā 2015. gada janvārī

draudzē izveidojās 2011. gada novembrī, tai jau rit ceturtais gads. Mani uzaicināja Bērniņa Jēzus māsa karmelite Meinarda, viņai bija doma, ka Kristus Karaļa draudzē vajadzētu izveidot vīru grupu, bet nebija ne jausmas, kā to paveikt. Prāvests idejai deva *zaļo gaismu*, tika izlikts sludinājums ar aicinājumu vīriem ierasties trešdienas vakarā uz tikšanos, kuras vadīšana tika uzticēta man. Es nezināju ko iesākt, tādēļ pirmajā reizē iepazīnāties, padzērām tēju un sarunājām tikties pēc nedēļas. Bija nepieciešama kāda konkrēta tematika, tādēļ lūdzos un domāju, ko mēs varētu darīt. Iepriekš divus gadus biju iesaistīts "Alfas kursa" vadīšanā, tādēļ radās doma izmantot tur apskatītās tēmas un lekcijas arī vīru grupā. Tā mēs kopīgi izgājām "Alfa kursu", pašiem vīriem to nezinot. Savu grupas nosaukumu aizguvām no Polijas, kur arī jau vairākus gadus darbojas "Svētā Jāzepa vīri".

Kā tagad norit jūsu tikšanās?

"Alfa kurss" sākumā bija ļoti noderīgs, kad tas beidzās, nedaudz uztraucos, domājot – ko tālāk? Bet Dievs deva domas, un mēs no "Dzīvības straumēm" uzsākām 9 lekciju programmu par dziedināšanu. Tas nepāprotami bija Dieva darbs, trāpīts

desmitniekā. Iepazināties ar šīm lekcijām, atvērām sirdis, dalījāmies, tas mūs satuvināja un līdz ar to izveidojās brīnišķīgs kodols.

Lielāka aktivitāte sākās tad, kad pirmo reizi pie mums atbrauca Dons Terbits no ASV, kurš uzsvēra, ka vīriem jāmostas un katrā Latvijas draudzē jāveido šāda vīru grupa. Suntažos tika noorganizētas rekolekcijas, kas bija pamatīgs impulss turpmākajam. Pēc šīm rekolekcijām Kristus Karaļa draudzes mājas telpa brīžiem bija tik pilna, ka trūka vietas, kur apgriezties. Bijām kādi 30 vīri. Pēc otrām rekolekcijām aicinājām vīru grupas veidot savās draudzēs, un šobrīd Latvijā tādas jau ir septiņas.

Kāda ir jūsu tikšanās kārtība?

Sākam ar slavēšanas stundu, tad nākamajā stundā vai nu studējam Dieva vārdu vai grāmatu "Ceļazīmes", vai arī aizlūdzam, brīvi dalāmies, tad nākamajā stundā dalāmies ar savām problēmām. Mūsu iknedēļas tikšanās ilgst trīs stundas. Tas nemaz nešķiet par daudz, un reizēm pat ir tā, ka negribas doties prom. Laiks paskrien zibenīgi.

Es parasti ierodos stundu agrāk, pavadu stundu klusumā, atslēdzos no darba kņadas.

Ar mums vienmēr ir arī pries-

teri, kuri ir tādi paši dalībnieki kā visi pārējie, viņi iekļaujas notiekošajā, un nekādus norādījumus nedod. Gan mums, vīriem, gan pašiem priesteriem ir svarīga viņu klātbūtne šajās tikšanās reizēs.

Vai jūs turpināt popularizēt vīru kustību Latvijas draudzēs?

Jā, mums ir izveidojusies tradīcija, reizi mēnesī doties uz kādu draudzi. Tur, kur vīru grupa jau ir, mēs viņus stiprinām, bet tur, kur nav, reklamējam un stāstām – kādēļ vajadzētu tādu veidot. Tagad mums ir izstrādāta sava programma tam, ko šajās tikšanās reizēs darām, to pamazām pilnveidojam, mainām, Dievs mūs vada. Tagad zinām, kas vīriem vajadzīgs un kāds ir labums no šādām tikšanās reizēm.

Vai, pateicoties tam, ka esat "Svētā Jāzepa vīru" grupā, jūsu attiecības ar Dievu ir mainījušās?

Nevaru teikt, ka izmaiņas ir notikušas tikai pateicoties šai grupai, bet, protams, tas ir ietekmējis manas attiecības ar Dievu. To labāk vērtēt cilvēkiem no malas, tā jau nevar sevi liet.

Vai Dievs caur vīru grupu jums kaut ko ir atklājis?

Interesanti, ka kādreiz dalījāmies ar Dieva darbiem savā dzīvē, bet tagad dalāmies ar aktuālāko problēmu šajā brīdī. Visi dalās, bet nevienš ne komentē, pēc tam par šīm vajadzībām aizlūdzam. Tieši caur klausīšanos un dalīšanos Dievs runā ļoti spēcīgi un uzrāda manas nepilnības, kas jānovērš vai pie kā jāpiestrādā. Caur to ļoti labi redzama Dieva vadība.

Vai tas ietekmē arī jūsu ģimenes dzīvi?

Jā, noteikti. Mana sieva atzīst, ka pateicoties vīru grupai, esmu kļuvis labāks vīrs.

Kā Dieva vārds darbojas jūsu dzīvē?

Dieva vārdu es lasu katru rītu. Man ir fiziskās un garīgās *brokastis*. Ikdienas skrējienā Dieva vārdam ir grūti ar mani tikt galā, bet tad, kad ir kāds brīvis brīdis un iespēja atslēgties no ikdienas skrējiena, tad tas ir ļoti skaļš un iedarbīgs. Tajos brīžos es Dieva vārdu varu ļoti labi saredzēt.

Kāda loma ir lūgšanai jūsu ģimenes dzīvē?

Mēs ar sievu lūdzamies kopā, arī bērni mums reizēm pievienojas. Lūgšana ģimenē ir pavisam savādāka, tur var ļoti spēcīgi just Dieva klātbūtni. Tas mums ir arī nepieciešams.

Februārī tiks rīkota konference par tēvu un bērnu attiecībām, kādēļ šoreiz izvēlēta tāda tēma?

Tā kā vīru grupā mums ir savstarpēja dalīšanās, tad tur arī esam atklājuši, ka tā ir ļoti aktuāla tēma.

Kas ir aicināti šo konferenci apmeklēt?

Pilnīgi visi vīrieši, ne tikai tie, kuri jau ir kādā vīru grupā, arī citu konfesiju piederīgie un tie, kas vēl ir ceļā uz Baznīcu.

Intervēja Ieva Liede

TĒVU UN BĒRNU ATTIECĪBAS

„Tāds ir līdzīgs kokam, kas stādīts pie ūdens upēm, kas savus augļus nes istajā laikā un kam lapas nesavīst. Viss, ko viņš dara, tam labi izdodas.”
Ps. 1,3

2015. gada 21. februārī

9:00 – Sv. Mīse Rīgas Kristus Karaļa draudzē (Meža prospektā 86)
10:30 – Konferences sākums 28. vidusskolā (Sliežu ielā 23)

Konferences īpašais viesis: **DŽERĀRDS POMFRETŠ** (Gerard Pomfret).
Viens no "Harvesters" vīru grupas līderiem Lielbritānijā.
Kristīgo grāmatu izdevējs. 12 gadus iesaistīts misijās Āfrikā. Vīrs, tēvs, vectēvs.

DALĪBAS MAKSA: 15 € (ēdināšana iekļauta), bet – lai dalības maksa nav šķērslis!

Lūdzam reģistrēties iepriekš www.jazepaviri.lv

ORGANIZĒ: Svētā Jāzepa vīru kalpošana
www.jazepaviri.lv • www.facebook.com/jazepaviri
jazepaviri@gmail.com • Tālr. 29555886

Dubultais *parādnieks*

Dievs lēnām vadīja mani garīgā ceļā. Tomēr vēl pirms vidusskolas beigšanas biju nolēmis veltīt savu dzīvi kalpošanai citiem cilvēkiem. Protams, kalpot var visdažādākā veidā, bet es izvēlējos dzīvi dominikāņu ordenī. Tas saistīts ar to, ka gan man pašam, gan citiem šķita, ka man ir dotības un spējas cilvēkiem paskaidrot nezināmo viņiem saprotamā veidā. Tieši tas man palīdzēja pieņemt lēmumu iestāties dominikāņu ordenī, kurā liels uzsvars tiek likts uz mācībām, izglītību, pašizglītošanos un citu izglītošanu. Tagad tā ir mana dzīve – mācos pats un citiem cilvēkiem cenšos parādīt, ka var saprast arī to, ko saucam par neizskaidrojamu. Tomēr, tas skan it kā es pats izvēlējos, izlēmu un iestājos, bet aiz tā visa ir Dievs, kurš ar dažādām zīmēm rādīja man ceļu.

Es visu laiku apzinos, ka būt dominikāņu ordeņa brālim ir pilnīgi nepelnīta Dieva dāvana. Pirms svētsolījumu došanas brāļi uz grīdas gul' *krustā* un dzird priekšnieka jautājumu: „Ko jūs prasāt?” Varētu teikt, ka viņa jautājums ir: „Ko jūs uzdrošināties prasīt?” Atbilde skan: „Dieva un jūsu žēlsirdību!” Man tā ir Dieva žēlastības zīme – būt par ordeņa brāli. Mani, kas biju tikko pabeidzis vidusskolu, atzina par *derīgu* dzīvot dominikāņu ordenī. Pirmie svētsolījumi bija uz noteiktu laiku, jo ordenis kandidātus pārbauda, tomēr no manas puses bija pieņemts galīgs lēmums. Par lēmuma pareizību man nekad nav bijušas lielas šaubas, kaut gan dažādi kārdinājumi, protams, bija un ir. Studiju laikā, kad tiku gatavots uz priesterību, man nebija jāšaubās par to, vai ejamais ceļš tiešām ir mans vai tikai iedomāts. Apziņa par to, ka Dievs man ir parādījis savu žēlsirdību, palīdz man pašam būt žēlsirdīgam pret citiem. Protams, manas cilvēciskās vajības un grēcīgums ne vienmēr ļauj būt tik žēlsirdīgam kā gribētos, bet tas visu laiku ir izaugsmes ceļš.

Katehismā lasām: “Konsekrēto – Dievam veltīto – dzīvi raksturo publisks svinīgs solījums pildīt evaņģēliskos padomus (svētsolījums): šķīstības, nabadzības un paklausības svētsolījums, dzīvojot saskaņā ar noteiktu, Baznīcas apstiprinātu, dzīvesveidu.” (KBK 944) Parasti ordeņos dod trīs svētsolījumus, bet dominikāņu ordenī, kas var izklausīties divaini, tikai vienu. Mēs apsolām paklausību. Tomēr šī paklausība attiecas arī uz mūsu iekšējām

normām, kas nosaka visu dzīvi, arī šķīstības ievērošanu un nabadzību. Patiesībā, dzīvei šķīstībā ir aicināti visi kristītie, jo runa ir par sirdsšķīstību – spēju katrā cilvēkā ieraudzīt Dieva radību un to vienmēr cienīt. Mūsu dominikāņu ordenis pieder pie ubagotāju ordeņiem – tas nozīmē, ka pati ordeņa būtība nosaka nabadzības ievērošanu, tomēr dzīve parāda, ka visu laiku jāmacās dzīvot pieticībā. Svētsolījumi ir zāles pret trim kārībām, par kurām raksta sv. Jānis: „Miesas kāriba, acu kāriba un šīs dzīves lepnums.” (1Jņ 2,16)

Visgrūtāk ir *tikt galā* ar lepnību. Reiz dzirdēju domu, ka mūsu lepnība mirst divas stundas pēc mūsu nāves. Skaidrs, ka mirst kopā ar mums, tomēr šis teiciens norāda uz lepnības spēku. Kristus mūs ir atpestījis, pateicoties savai paklausībai – tieši tāpēc mūsu ordenī šīs solījums ir galvenais. Es ilgu laiku ordenī biju padotā lomā un vienkārši biju paklausīgs priekšniekiem – protams, cik vien biju spējīgs. Nu jau kādu laiku pats esmu klostera priekšnieks un arī priekš-

nieks pats sev. Formāli man ir viens padotais, bet ar tēvu Jaceku OP, ar kuru dzīvoju Liepājas klosterī, esam pazīstami jau 30 gadus, jo pēc iestāšanās ordenī bijām kursa biedri. Mēs ļoti labi viens otru pazīstam un saprotamies gandrīz bez vārdiem. Reizēm šķiet, ka viņš ir priekšnieks – īpaši tad, kad man atgādina par maniem pienākumiem. Tomēr mans patiesais padotais esmu es pats. Katru dienu no jauna mācos dzīvot uzticībā ordeņa regulai un pārējām normām. Papildus klostera priekšnieka amatam esmu atbildīgs par draudzi – tas arī prasa zināmu paklausību Baznīcas normām. Neteikšu, ka vienmēr ir viegli, bet apzinos, ka tas ir liels izaicinājums un pārbaudījums. Paklausība sevī ietver ne tikai pavēļu pildīšanu. Atercos, ka 2000. gadā biju lielas izvēles priekšā. *Gadījās* tā, ka paliku viens pats mūsu klosterī Rīgā. Taisnību sakot, nezināju ko darīt un pavaicāju savam kādreizējam māģistram – studiju laiku audzinātājam. Saņēmu viņa padomu un devos uz Liepāju. Tagad, skatoties no laika perspektīvas, redzot visu

šajā laikā notikušo, varu droši secināt, ka labi ir paklausīt arī *padomiem*.

Vatikāna II koncils atgādina, ka priesteris ir *parādnieks*. Esmu arī *parādnieks* kā ordeņa brālis. Šī dubultā *parādniecība* man visu laiku atgādina manu cilvēcisko

niecību un nepārtraukti nepieciešamo Dieva žēlastību. Mācos pateikties Dievam un ordenim un darīt labus darbus tik, cik spēju. Visiem sirsnīgi pateicos par lūgšanām!

Priesteris
Oskars Jablonskis OP

Tēvs Oskars OP atzīst – apziņa par saņemto Dieva žēlastību palīdz pašam būt žēlsirdīgam pret citiem

Foto: Ieva Liede

2013. gada augustā, piedaloties Spreiķotāju ordeņa ikgadējās rekolekcijās. Tēvs Oskars – pirmais no labās.

„Es biju izsalcis, un jūs mani pabarojāt”

(Mt 25,35)

Biedrība ”Mārtiņmāja”, kas turpina sniegt garīgu, morālu un materiālu atbalstu vientuļām māmiņām un grūtniecēm, no 2014. gada sākuma darbojas Liepājā, Avotu ielā 4.

Aizvadītajā gadā lielāks akcents ticis likts uz māmiņu garīgo pilnveidošanos, bet tajā pašā laikā biedrība turpina palīdzēt ar pārtiku, apģērbu, higiēnas precēm, bērniem nepieciešamo. Maznodrošināto un trūcīgo ģimeņu bērniem tiek finansēta skolas mācību līdzekļu iegāde. Iespēju robežās tiek uzlaboti dzīves apstākļi (veikti nelieli kosmētiskie remontī, kā arī tiek iegādāta sadzīves tehnika, malka). Netiek aizmirstas ģimenes, kuras dzīvo un *cīnās* ārpus pilsētas, kur apstākļi reizēm ir ļoti smagi, īpaši ziemas periodā. Situācijas un vajadzības ir dažādas, bet Dievs par visu rūpējas īstajā brīdī! Savstarpēja sadarbība veicina uzticēšanos un draudzību, kurā ieguvēji ir visi. Tas nes *augļus*, stiprina cerību un ticību, jo dodot paši saņemam. *Pleca sajūta* grūtā ceļa posmā ir ļoti nozīmīga, tāpēc – to atzīst gan Iveta, gan Zinta – neskaitot laiku, kuru ziedo, lai grūtdieņiem vēltītu uzmanību un, galvenais – mīlestību darbībā.

Pateicoties ilggadējam kopīgam darbam ar citām nevalstiskām biedrībām un organizācijām, ir izveidojies labs sadarbības *tīkls*, kas ģimenēm sniedz atbalstu – bērniem no maznodrošinātām vai trūcīgām ģimenēm, un bērniem ar īpašām vajadzībām vasarā tiek veidotas izglītojošas un sportiskas nometnes brīvā dabā, organizētas terapijas nodarbības, kā arī citas aktivitātes. Īpašu paldies par šo sadarbību jāsaņem biedrībai ”Dižvanagi”. Tāpat ilgus gadus notiek sadarbība ar biedrību ”Ilgūciema sievietes”, meklējot iespējas atbalstīt Ilgūciema cietumā nonākušās mātes un viņu bērnus. Tāpat netiek aizmirsti maznodrošināto ģimeņu talantīgie bērni, kuriem tiek rasta iespēja apmaksāt izglītošanos mūzikas skolā vai citās ārpuskolas aktivitātēs, kas arī palīdz veidot morālo stāju. Vasarā ne visiem bērniem ir iespēja doties uz zooloģisko dārzu, dabas parku vai braukt ekskursijā, tādēļ organizācija rīko izbraukumus, kas ļauj ģimenēm ar bērniem piedzīvot kopības sajūtu, izrādīt rūpes citam par citu un gūt prieku piedzīvotajā. Katru gadu īpašā veidā tiek svinēti arī Ziemassvētki un Lieldienas, vērsot uzmanību uz šo svētku patieso un garīgo izcelsmi.

Ikvienam cilvēkam ir būtiski zināt, ka viņš kādam ir vajadzīgs, ir vērtīgs un mīļš! Grūtibās un šķietamās bezizejas situācijās cilvēks var kļūt apātisks, zaudēt spēju rīkoties, un pieņemt pareizus lēmumus. Tomēr uzmanīga un patiesa saruna spēj veikt brīnumu. Par

Foto: Iveta Jansone

Reiz māmiņas nāca pēc zupas, bet tagad viņas saņem citu *barību*, ko palīdz sniegt māsa Diāna OP

Dominikāņu klostermāsa Judīte nodarbojas ar bērniem, kamēr viņu māmiņas izglītojas rekolekcijās

to pārliecinājušās tās sievietes, kuras piedalījās Jēzus un Marijas dominikāņu māsu misionāres Diānas Jakss vadītajās tematiskajās lekcijās. Reizi mēnesī Sv. Meinarda baznīcā dominikāņu māsu

klosterī tiek organizēta rekolekciju diena, kas domāta tam, lai māmiņas sevi varētu pilnveidot, paplašināt savu redzesloku, apzināties sevi kā sievieti, cilvēku, Dieva bērnu. Aicinātas ir visas, bet tās, kuras

atnāk, ir ieguvējas. Pagaidām ir arī tādas māmiņas, kuras baidās sevī iedziļināties, jo tas liek domāt un mainīt savu domāšanu.

Rekolekciju diena vienmēr sākas ar Svēto Misi, kurā ikviena ir aicināta piedalīties, tā ir arī māmiņu ieiešana baznīcā. Māmiņas ir no dažādām konfesijām, bet tas viņas neattur, tieši otrādi – viņas dalās tajā, ko pieredz savās baznīcās. Protams, lai māmiņas varētu pilnvērtīgi piedalīties lekcijās, tad talkā nāk māsa Judīte OP, kura tajā laikā nodarbojas ar bērniem. Tā arī bērniem ir iespēja tuvāk iepazīt Dievu un draudzīgā gaisotnē interesanti pavadīt laiku. Pēc Mises seko kopīgas brokastis, tad lekcija, pusdienas, filma. Diena ir ļoti piepildīta, un svarīgi, ka tas notiek regulāri. Dalībnieku skaits ir mainīgs, reizēm kāda māmiņa atved sev līdzi arī kādu savu paziņu.

Pārmaiņas māmiņās notiek dabiski, nesāpīgi, delikāti, viņu ģimenēs ienāk miers. Kāda māmiņa liecināja, ka šajos

Kristus dzimšanas svētkos viņas ģimenē valdījis tāds miers, kāds nekad agrāk nav ticis piedzīvots. Zinta ar prieku atceras kādu gadījumu, kad veikālā nejauši satikta māmiņa gribējusi precizēt nākamo rekolekciju dienu. Tas liecina, ka viņa šo notikumu gaida, plāno, jo tie viņai ir kā svētki, kuras negribas palaist garām. „Reiz šīs māmiņas nāca pie mums pēc zupas, bet tagad viņas saņem citu *barību*, kas ir daudz vērtīgāka un noderīgāka visai dzīvei. Tas viņas dara drosmīgākas, brīvākas, patiesākas, dzīvotspējīgākas,” ar saviem iespaidiem dalās Zinta. Iepriekšējās rekolekcijas notika dienā, kad bija ļoti stipra vētra. No rīta tika spriests – būs vai nebūs māmiņas? Zupa tika vārīta uz pusi mazāk, nekā parasti. Māmiņas tomēr atnāca, nenobijās no vētras. Tie ir mazie brīnumi, kuri runā dziļi un dzīvi, liekot saprast, ka tas ir Dieva darbs. „Rekolekcijas vētrainajā dienā bija kā ceļazīme mums, lai mēs saprastu, ka viss ir pareizi, ka darbs ar cilvēkiem turpinās, ka viņiem ir jāuzmodina sava labā griba,” savās pārdomās dalās Zinta.

Kalpošana tuvākmlēstības darbos ”Mārtiņmājai” ir iespējama, pateicoties lielai un ilgstošai atbalstītāju un draugu palīdzībai, tādēļ sirsnīga pateicība Vācijas fondiem ”Bonifatiuswerk” un ”Renovabis”, draugiem Austrijā, Vācijā un Amerikas latviešu kopienai, kā arī daudziem citiem labas gribas cilvēkiem! Īpašu paldies par atbalstu un garīgo vadību biedrība ”Mārtiņmāja” vēlas teikt Liepājas bīskapam Viktoram Stulpinam un Liepājā kalpojošajiem priesteriem! Komandas sajūta dod spēku un stiprina labo gribu piepildīt plānus un ieceres.

Ieva Liede

Biedrība ”Mārtiņmāja” Ziemassvētkus šoreiz svinēja kopā ar Vinniju Pūku un Sivēnu Liepājas Leļļu teātra telpās

Pāvesta Franciska vēstījums Pasaules slimnieku dienai

FOTO NO INTERNETA

“Reizēm mūsdienu pasaule aizmirst laiku, kas pavadīts pie slimnieka gultas, īpašo vērtību” (pāvests Francisks)

11. februāris kopš 1993. gada Baznīcā tiek atzīmēts ne tikai kā Lurdas Dievmātes svētku diena, bet arī kā Pasaules slimnieku diena. Šo tradīciju 1992. gada 13. maijā iedibināja svētais pāvests Jānis Pāvils II, kurš savā vēstulē raksta, ka tas „ir īpašs lūgšanas un dalīšanās laiks, savu ciešanu veltīšana Baznīcas labā, ikvienam atgādinot ieraudzīt brāļi vai māsā, kas cieš, Kristus seju, kurš caur ciešanām, nāvi un augšāmcelšanos ir sasniedzis cilvēces pestīšanu”. (*Vēstule, iedibinot Pasaules slimnieku dienu 13. maijs, 1992, n. 3*)

Šī gada Slimnieku dienas tēma ikvienu aicina pārdomāt Ījaba grāmatas vārdus: „Aklajam es biju acis, un klibajam kājas es biju” (Īj 29,15). Pāvests Francisks aicina Ījaba grāmatas vārdus pārdomāt no sirds gudrības – *sapientia cordis* – perspektīvas.

Pāvests raksta: „Šī “gudrība” nav teorētiskas, abstraktas zināšanas vai prātojumu rezultāts. Tā vairāk ir, kā svētais Jēkabs to apraksta savā vēstulē, „šķīsta, pēc tam miermīlīga, pieklājīga, padevīga, labvēlīga, pilna žēlsirdības un labu augļu, netiesātāja, neliekuļota.” (Jk 3,17) Tas ir Svētā Gara piesātināts lietu uzlūkošanas veids to cilvēku prātos un sirdīs, kas ir jūtīgi pret savu brāļu un māsu ciešanām un kas viņos saskata Dieva attēlu. Tādēļ lūgšim psalmista vārdiem: „Māci mums skaitīt mūsu dienas, ka dabūjam gudru sirdi!” (Ps 90,12) Tā ir *sapientia cordis*.”

Pāvests Francisks, turpinot vēstuli, sīkāk apraksta, kā izprast sirds gudrību, kas sevi ietver gan kalpošanu un būšanu kopā ar brāļiem un māsām, gan došanos pie

viņiem, gan solidaritātes izrādīšanu, viņus netiesājot. Viņš raksta: „Ījaba vārdi – „Aklajam es biju acis, un klibajam kājas es biju” – norāda uz kalpošanu, kuru šis taisnīgais vīrs, kurš baudīja zināmu autoritāti un svarīgu stāvokli starp pilsētas vecajiem, dāvāja tiem, kam bija nepieciešama palīdzība. (..)

Arī šodien tik daudz kristiešu parāda ne vārdos, bet ar savu patiesā ticībā iesakņotu dzīvi, ka viņi ir „acis aklajiem” un „kājas klibajiem”! Viņi ir līdzās slimajiem, kam nepieciešama pastāvīga aprūpe un palīdzība, mazgājot veļu, apģērbjoties un ēdot. (..) Ir diezgan viegli palīdzēt kādam dažas dienas, bet ir grūti rūpēties par cilvēku mēnešiem, pat gadiem. (..) Un tomēr, cik tas ir cēls svēttapšanas ceļš!”

Turpinot atklāt sirds gudrības dziļumus, Francisks atgādina, ka tas nozīmē būt līdzās mūsu brāļiem un māsām: „Laiks, kas pavadīts kopā ar slimajiem, ir svēts. Dieva slavēšana veido mūs līdzīgus Viņa Dēla attēlam, kurš „nav nācis, lai viņam kalpotu, bet lai viņš pats kalpotu un atdotu savu dzīvību kā izpiršanas maksu par daudziem” (Mt 20,28). Pievēršoties tam, ko nozīmē iziešana no sevis, pāvests skaidro: „Reizēm mūsdienu pasaule aizmirst īpašo laika vērtību, kas pavadīts pie slimnieka gultas, jo mēs esam tik lielā steigā; sapinušies darbošanās un ražošanas neprātā, ka aizmirstam par nesavtību, to, ko nozīmē uzņemties rūpes un atbildību par otru.” (..)

Šī iemesla dēļ pāvests Francisks uzsver to, ka „absolūta prioritāte ir iziet ārpus sevis pretī brālim”. Šī prioritāte ir viens no diviem lielajiem baušļiem, uz kuriem

balstās visas morāles normas. Tā ir visskaidrākā zīme, kā veikt izšķiršanu par garīgās izaugsmes ceļu, atbildot uz Dieva dāvanām, ko saņemam absolūti nepelnīti” (“Evangēlii Gaudium”, 179).

„Sirds gudrība nozīmē solidaritātes izrādīšanu brāļiem un māsām, viņus netiesājot. Žēlsirdība prasa laiku. Laiku, lai rūpētos par slimajiem, un laiku, lai viņus apmeklētu. Laiku būt viņiem blakus kā to darīja Ījaba draugi: „Tie sēdēja viņam blakus septiņas dienas un septiņas nakts un neteica ne vārda, jo redzēja, ka viņa sāpes ir ļoti lielas.” (Īj 2,13) (..) Pat tad, kad slimība, vientulība un nespēks apgrūtinā sevis veltīšanu citu labā, ciešanu pieredze var kļūt par privilēģētu žēlastību laiku un avotu tam, lai iemantotu un augtu *sapientia cordis*. Mēs varam saprast to, kā Ījabs sava pārbaudījuma noslēgumā varēja Dievam teikt: „Tikai dzirdējis biju par Tevi, nu manas acis Tevi ierauga.” (42,5) Cilvēki, iegremdēti ciešanu un sāpju noslēpumā, kad to pieņem ticībā, var kļūt par dzīviem ticības lieciniekiem, kas spējīgi apskaut ciešanas, pat neizprotot to nozīmi pilnībā.”

Pasaules slimnieku dienas vēstījuma noslēgumā pāvests Francisks lūgšanā Dievmātes aizbildniecībai uztic visus sirgstošos: „Ak, Marija, Gudrības Sēdekli, aizlūdz kā mūsu Māte par visiem slimajiem un tiem, kuri par viņiem rūpējas! Dāvā, lai caur kalpošanu mūsu tuvākajiem ciešanās un caur ciešanu pieņemšanu, mēs varētu saņemt un attīstīt sirds gudrību!”

Sagatavoja
Ieva Liede

KOPIENAS "CHEMIN NEUF" ATVĒRTIE PASĀKUMI MARTĀ

7. – 8. martā

Nedēļas nogale pusaudžiem no 14 līdz 18 gadiem.

Jauniešiem tā ir lieliska iespēja ne tikai satikt savus vienaudžus, kopīgi pārdomājot kādu aktuālu tēmu, esot kopā dažādās sporta un spēļu aktivitātēs, bet arī mācīties tajā visā ieraudzīt Dieva gribu un veidot personiskas attiecības ar Kristu.

28. – 29. martā

Nedēļas nogale "Ora et labora" (lūdzies un strādā).

Kopīgā sadraudzībā lūdzoties un strādājot ikviens var labāk paraudzīties uz sevi un citiem, un tas ir labs veids, kā vairāk iepazīt arī kopienu un pavadīt laiku lielākam Dieva godam. Kopienas "Chemin Neuf" adrese Liepājā – Atmodas bulvāris 15

Plašāka informācija un pieteikšanās pa tālr. 25456951

Informācija ticīgo zināšanai

Ar Varšavas-Prāgas diecēzes arhibīskapa Henrika Hosera dekrētu, pēc m. Emanuēlas (Elītas Dimperes) lūguma, viņa ir atbrīvota no visiem svētsolījumiem un kongregācijā uzticētajiem pienākumiem.

Ar Konsekkrētās dzīves institūtu un Apustuliskās dzīves apvienību kongregācijas protokolu Nr. 43168/2014 priesteris Valdis Driksna ir atbrīvots no sv. Pāvila Pirmā vientuļnieka ordeņa svētsolījumiem un saskaņā ar Kanonisko Likumu kodeksa kan. 265, 267, 269 un 693, var tikt uzņemts Liepājas diecēzē kā diecezālais priesteris.

KONKURSI, VELTĪTI TERRA MARIANA 800 GADU JUBILEJAI

Eseju konkurss "Kristīgās vērtības latvju dainās"

Esejas maksimālais apjoms – 10 000 zīmes (ar atstarpēm). Esecjai jābūt ar nosaukumu. Žūrija vērtēs satura atbilstību konkursa nosaukumam, spēju aizraut lasītāju, valodas bagātību un noformējumu.

Darbi jāiesniedz līdz 5. maijam (12.00), sūtot uz e-pastu: kbvestnesis@inbox.lv ar norādi "Eseju konkurss". Iesniedzot esēju, jānorāda autora vārds, uzvārds, tālrunis, izglītības iestādes nosaukums, vecums.

Papildus informāciju var saņemt, rakstot uz e-pastu: ingrida.puce@gmail.com.

Bērnu un jauniešu zīmējumu konkurss "Latvija – Māras zeme"

Konkursa mērķis: veicināt bērnu interesi par latviešu tautas vēsturi, kultūras mantojumu un kristīgajām vērtībām *Terra Mariana* kontekstā.

Dalībniekiem jāveido pašdarināts attēls/ zīmējums (vēlamais izmērs A3) jebkāda tehnikā. Jāpievieno nosaukums, kā arī informācija par autoru: vārds, uzvārds, vecums, skola un draudze, tālr., e-pasts.

Darbi jāiesniedz līdz 5. maijam (12.00), sūtot pa pastu vai personīgi atnesot uz adresi: Klosters iela 4-35, Rīga, LV 1050.

Papildus informāciju var saņemt, zvanot Lolitai Ērglei 29527064 vai sūtot jautājumus elektroniski uz e-adresi: lolita_ergle@inbox.lv.

Konkursu nolikumi ir publicēti www.katolis.lv un www.rarzi.lv.

katSat.lv
Iepazīšanās portāls katoļiem

katoliski • anonīmi • gaumīgi • aizraujoši

www.katsat.lv ir interneta platforma dzīvesdrauga meklētājiem, kuri savā dzīvē vadās pēc Baznīcas mācības

Svētās Mises audio tiešraides katru dienu
no Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles iespējams klausīties internetā.
Adrese: www.jazepa.katedrale.net

Ar šādiem dziesmas vārdiem noslēdzās ikgadējā Liepājas diecēzes svētkoņnieku rīkotā tikšanās Kunga kristiānas svētdienā. Šoreiz, tāpat kā pirms 6 gadiem, tā notika Liepājā, kad Liepājas muzejā svētkoņnieki pirmo reizi piedāvāja *ieskatīties un ieklausīties* svētkoņojumā. Šie atskaite koncerti turpinājās katru gadu – Grobiņā, Gaviezē, Alsungā, Rīgā.

Satikšanās Liepājas biskapa kūrījas "Pagrabiņā" notika sirsnīgā gaisotnē. Cilvēkiem, kuri 18 dienas kopā pavadījuši ceļā, ir visas iespējas kļūt par gara radiniekiem. Tā arī bieži vien notiek, jo ceļš, vijoties cauri visai Latvijai, savij cilvēkus ar ticības, cerības un mīlestības saitēm. Šajās saitēs tiek *iesaistītas* arī ceļnieku ģimenes, draugi un cilvēki, kuri interesējas par svētkoņojumu.

Var piekrist emeritētā pāvesta Benedikta XVI savulaik izteiktajai domai, ka „ticība ir ceļš, kurš ved pie patiesības, taču patiesība atklājas tikai šī ceļa gājējam”. Ticība nav ideja, tā ir dzīve, sevis pārvarēšana. Lēmums doties ceļā uz Debesīm ir eksperiments, kurš atklāj Dieva realitāti. Šis eksperiments ir ticība labajam, patiesajam un skaistajam, cerība, ka aiz redzamās un bieži vien neizprotamās materiālās realitātes ir mūžīga Mīlestība. Ceļnieks tic, ka sekojot krustam, kurā Mīlestība ir ļāvusi sevi piesist, viņš kļūs labāks, patiesāks, skaistāks, t.i., svētāks. Dzīve kā lūgšana un upuris, tiek svētdarīta un kļūst par svētkoņojumu.

Ceļojums nesākas Liepājā un nebeidzas Aglonā. Tas sākas ar cilvēka ienākšanu šajā pasaulē un noslēdzas, ieejot mūžībā. Šajā ceļā

Dievs ir ļoti, ļoti labs!

Foto: Ieva Liede

Liepājas svētkoņnieki muzicē Auces Sv. Terēzes no Bērna Jēzus baznīcā

mēs neesam vieni – visi, kurus sastopam, ir mūsu ceļabiedri. Benedikts XVI saka, ka ticības ceļš nav „mistika vientuļais gājiens”, bet process, kurā „es” un „tu” kļūst par „mēs” ticībā. „Dievs grib atnākt pie cilvēka tikai caur cilvēku.” Dažkārt ir neiespējami ieraudzīt blakus esošajā ceļniekā Dievu. Pat cilvēku bieži vien ir grūti saskatīt, un gribas atsaukties kārdinošajam piedāvājumam norobežoties no citiem un iet pašam. „Es” kļūst par

ceļa galamērķi un „tu” par līdzekli mērķa sasniegšanai. Tas ir īstais brīdis pacelt acis uz krustu un turpināt ceļu, atceroties, ka tajā visi esam aicināti iet kopā. Šī kopiena ir Baznīca. Tā nav tikai Liepājas, Jelgavas, Romas vai Auces, bet, pirmkārt, Kristus Baznīca – Māte, kas mūs māca runāt ticības *valodā*. Tās jēga ir kopīga pielūgumsme un apliecināšana, norāda J. Racingers. Viņš paskaidro, ka ticība nav mistiska gara pašidentificēšanās ar

Dievu, bet gan paklausība, sevis pārvarēšana un atbrīvošanās no patības, atdodot sevi kalpošanā Pilnīgajam. Ko ceļniekam nozīmē kalpot? Pārdot visu mantu, naudu izdalīt nabagiem? Tā ir apsveicama doma, taču bieži vien kalpot nozīmē darīt vienkāršas, ikdienišķas lietas, un, tās darot, parādīt Dievu. Kristietība pārliecina tad, ja tajā ticība un prāts ir saistīti, ja tā ir praktiski žēlsirdīga un mīloša, atgādina J. Racingers.

Liepājas svētkoņnieku ceļš uz Aglonu vijas cauri visai Latvijai. Ceļā sastopam daudzus cilvēkus, taču bieži vien pietrūkst laika tuvāk iepazīties. Liepājas grupas svētkoņnieki svētdien, 25. janvārī, kristiešu vienotības nedēļas noslēgumā, ar uzstāšanos apmeklēja Jelgavas Bezvainīgās Jaunavas Marijas Romas katoļu katedrāles un Auces Romas katoļu Svētās Terēzes no Bērna Jēzus draudzes. Ar kristiešu vienotību bieži vien tiek saprastas attiecības starp atšķirīgām konfesijām, tomēr ne mazāk svarīga ir vienotība draudzēs, arī starp draudzēm un diecēzēm Romas katoliskajā Baznīcā. Lai būtu vienotība, pirmkārt, jāiepazīst tie, ar kuriem šo vienotību gribas veidot. Īpaši mazās draudzes ir pakļautas izolācijas riskam, un regulāra sadarbība starp katoļiem pilsētās un laukos dažkārt var būt izšķiroša kādas draudzes uzplaukšanai.

Auces draudzes ļaudis katru vasaru sagaida Liepājas svētkoņniekus ar miesai un dvēselei patīkamiem pārsteigumiem. Pateicībā par to, jau divus gadus plānojam apmeklēt Auci ziemā ar koncertu. Šogad tas arī izdevās. Mazā, bet mājīgā baznīciņa bija pilna, un pasākuma apmeklētāji ar interesi klausījās un skatījās. Pēc koncerta auceņieki bija sarūpējuši varenu cienastu un bija redzams, ka šādas tikšanās, dalīšanās maizē un mīlestībā, ir kristiešu vienotības pamats. Bieži vien tam nevajag daudz, pietiek ar atvērtību un labo gribu.

25. janvāra svētdiena gan Jelgavā, gan Aucē liepāņniekiem bija piepildīta ar lūgšanu, mīlestību, pateicību, dalīšanos un kļuva par kārtējo dzīves svētkoņojuma posmu.

Edgars Svētiņš

Neuztraucies – Dieva griba tik un tā piepildīsies!

Tāds moto bija janvāra rekolekcijām, kuras jau devīto gadu notiek Jēzus un Marijas dominikāņu māsu misionāru klosterī Liepājas Svētā Meinarda baznīcā. Tās vada klostermāsa Diāna un Judīte. Šgada tēma ir „Sievietes dvēseles noslēpums”.

Rekolekcijas notiek reizi mēnesī, un tajās vienojas dažāda vecuma sievietes no daudzām Kurzemes draudzēm. Tās sākas piektdienās ar Svēto Misi, kam seko filma par kādu sievieti. Šogad esam

noskatījušas filmas par Rutī, Esteri un svētīgo Māti Terēzi. Lai izprastu Biblii, ir jāizprot gan laiks, gan personvārdi, gan vietu nosaukumi, kas tur aprakstīti, to visu varam dzirdēt konferencēs, kuras vada māsa Diāna OP. Tajās iedziļināties arī sievietes būtības psiholoģiskajos un garīgajos aspektos, lekcijas palīdz izprast, ka nekas mūsu dzīvē nav nejaušība un kāpēc ar mani notiek tieši tā.

Šogad katrās rekolekcijās ir kāds pārsteigums. Oktobrī tā bija veidošana, kur no modelēšanas pas-

tas veidojām to, kā uztveram savu būtību, novembrī piedalījāmies pašlāpības testā, kurā izgājām šķēršļu joslu ar aizsietām acīm, ieklausoties un palaujoties norādēs, kuras sniedza pavadonis. Tā pieredzējām, ka vieglāk ir būt vadītā, nekā vadīt otru. Paļāvības tests arī palīdzēja ielūkoties sevī un saskatīt – cik mūsos ir pašlāpības uz Dievu un vai esam gatavas noticēt Viņa plānam mūsu dzīvē, vai spējam *mesīties bezdibenī*, pieņemot situācijas, kurās nonākam. Decembrī kopīgi gatavojām mielastu. Katra veica savu darbu, un rezultāts bija lielisks. Skatot vārdiem: „Lai Kungs tevi atjauno un stiprina, iepatīcies Viņam”, tikām ieģērtas baltās albās, kas simbolizēja mūsu ilgas vienmēr būt gatavām ar šķīstu sirdi satikties ar Dievu. Janvāra rekolekcijās minējām krustvārdu mīklas, kuru atminējumā bija kardināla Mindšenta vārdi: „Sievietes dzīve un aicinājums ir gan roze, gan krusts. Viņai jādzīvo citiem un jāmeklē tuvāko laime.”

Vija Ancāne

No sirds pateicos Dievam par šo dāvanu. Viss notiek istajā brīdī, ne tikai manam, bet arī citu man

mīlo labumam. Dievs runā caur māsas Diānas OP personību, atklājot tik dažādo Svētajos Rakstos pieminēto sieviešu dzīves. Man ir gan meitas, sievas, vedeklas, gan vīramātes un nu jau arī vecmāmiņas pieredze. Neuztraucieties! Viss notiek Dievā. Esot blakus citām sievietēm, iedziļinoties Svētajos Rakstos pieminēto sieviešu ieskicētajās dzīves galvenajās līnijās un atskatoties uz savu esību šajā pasaulē, varu teikt, ka ikvienai vissmalkākajai niansei ir bijusi ļoti būtiska nozīme. Mīļi aicinu ikvienu domāt par to. Sadarbībā ar Dievu veidojas situācijas mūsu vislielākajam labumam, lai gan dažbrīd pamudinājumi liekas nesaprotami. Tikai pēc brīža vai ilgāka laika perioda atklājas to nozīme.

Paldies Dievam par māsai Diānai atklāto dziļo izpratni, skaidrojot vārdos apslēpto būtību! Interesants piedzīvojums ir māsu sagatavotais pārsteigums, kurā katrai no mums ir iespēja atklāt sevī ko jaunu par sevi un tuvāko. Sirsnīgs paldies māsai Judītei par viesmīlību un rūpēm galda kopībā!

Zinta Rozentāle

Foto: m. Diāna OP

Sieviešu nedēļas nogales dalībnieces pie kopīgi gatavotā mielasta galda

Pasmaidīsīm

Sēžu un raudu... pienāk mazs zēns un saka:

– Tantīt, kāpēc raudi?
– Es, mazais, neesmu nevienam vajadzīga!...

Mazais zēns, gabaliņu pagājies, atgriežas un jautā:

– Bet vai tu visiem pajautāji?!

☺ ☺ ☺

Fragments no dienasgrāmatas:

1. diena – nolēmu iesākt diētu
2. diena – nolēmu nekad vairs nepieņemt pārsteidzīgus lēmumus.

☺ ☺ ☺

Domāju, ka par gaisu nav jāmaksā līdz dienai, kad nopirku čipsus.

☺ ☺ ☺

Kāds pacients uzrunā savu ārstējošo ārstu:

– Dakterīt, jūs gan esat brīnumdaris! Tās zāles, ko jūs man izrakstījāt, palīdzēja uzreiz!

– Brīnumdaris gan neesmu es, bet farmaceits aptiekā.

– Kāpēc?

– Tāpēc, ka receptē es tikai izmēģināju, kā raksta mana jaunā pildspalva...

